

Άποκομμα Έφημερίδος
ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ

Καμεράτα - Μ. Παπαστάμου,
Βασίλης Τσαμπρόπουλος

136 Της Δ. Λύς Αλέκου Δράκου

ΚΑΜΕΡΑΤΑ: Στην προτελευταία συναυλία της όχι και τόσο συνεπαρμένης με τα κείμενα του κύκλου «Τάσεις του 20ού αιώνα» ορχήστρας, 4 έργα επηρεασμένα από την τζαζ: των γνωστών μουσουργών Μιγιό και Κόπλαντ και δύο νεότερων συνθετών, του 29χρονου Gene Pritsker και του F. Zappa.

Η μεταγραφή της μουσικής του Μιγιό για το μπαλέτο του «Η δημιουργία του κόσμου», για πιάνο και ορχήστρα εγχόρδων, στερεί το έργο από τις σημαντικές ευκαιρίες επιβολής που του προσέφεραν τα 11 πνευστά - δίπλα στα 4 μόνο έγχορδα του μπαλέτου - και που ούτε το πιάνο (με τον έμπειρο Θ. Κοτεπάνο, στη συναυλία της Καμεράτα) ούτε τα έγχορδα δεν μπορούν μόνο τους να δημιουργήσουν... ειδικά σχετικά με τις γνωστές στη γραφή του Μιγιό «αντιθέσεις χρωμάτων». Ελλείψεις που υφίστανται, παρά τους επηρεασμένους από την τζαζ ιδιότυπους ρυθμούς...

Το «Κοντσέρτο για κλαρινέτο» του Α. Κόπλαντ, αφιερωμένο στον Μπένι Γκούτμαν, είναι στενά δεμένο με την τέχνη ενός σολίστ, που δεν δαμάζει απλώς, έστω και άρτια, το μουσικό του όργανο - όπως η νέα Γαλλίδα M.-C. Boulaud που ακούσαμε - μα διαθέτει κι όλους τους πρωτότυπους τρόπους αποδόσεως που χαρακτηρίζουν έναν εμπνευσμένο ερμηνευτή τζαζ.

Στο 2ο μέρος της συναυλίας, «πρωταγωνιστής» ήταν ο βιολιστής Μιλτ. Παπαστάμου. Και το 1ο έργο «Κραυγές και αποδοκιμασίες του όχλου» του νέου Ρωσοαμερικανού G. Pritsker (εδόθη σε πρώτη παγκόσμια εκτέλεση), όσο και το σύντομο «Uncle Remus» του Φ. Ζάππα, απευθύνονται κυρίως στις ικανότητες του βιολιστή - σολίστ. Ικανότητες στις οποίες συμπεριλαμβάνονται κι εκείνες του αυτοσχεδιασμού, δίπλα στον ωραίο ήχο, τη διαύγεια γραμμής και την άριστη τεχνική, τις οποίες ο Μ. Παπαστάμου διαθέτει πλουσιοπάροχα, μαζί με τη μαστοριά στον αυτοσχεδιασμό...

Όσο για το έργο του Πρίτσκερ αποκάλυψε πολύ σύντομα ότι ο συνθέτης αδυνατούσε - όπως ήταν επόμενο - να εκφράσει τον κόσμο ολόκληρο σ' ένα μουσικό πλαίσιο σαν αυτό. Τον κόσμο, δηλαδή, που ο ίδιος, ως άριστος γνώστης της λογοτεχνίας και ένθερμος φιλόσοφος, είχε αποκρυσταλλώσει στο πνεύμα του...

ΒΑΣ. ΤΣΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ: Η πρώτη εντύπωση και το καταστάλλαγμα της του πρόσφατου ρεσιτάλ του στο Μέγαρο συμπυκνώνεται σε μια κύρια έννοια: δεξιοτεχνία στη 10η δύναμη. Το πέρασμα, δηλαδή, του σίφουνα μιας βιρτουοζιτέ που, σαν λίγες άλλες, έχει ξεπεράσει κάθε υλικό φραγμό. Μια δεξιοτεχνία που λες ότι κινείται, σύμφωνα με τους όρους της... ταχύτητας του φωτός και με μια ακρίβεια που δεν γνωρίζει εξαιρέσεις.

Δάχτυλα που γίνονται αστραπές, οι οποίες μόλις αγγίζουν τα πλήκτρα, στο λαβύρινθο, στην παραζάλη του ξέφρενου πετάγματός τους. Γι' αυτό και ήταν τόσο εντυπωσιακό το «διαβολοκατόρθωμά» του της αποδόσεως των τριών μερών από τον «Πετρούσκα» που ο Στραβίνσκι επεξεργάστηκε για πιάνο, με βάση το ομώνυμο μπαλέτο του. Σκοπός του ένα μόνο μουσικό όργανο, το πιάνο, να αποδώσει το σύνολο της ορχήστρας, με μέσα όμως που δεν αρκούν.

Το όλο, μια παρτιτούρα μοναδική στο είδος της, εξείλη με σχεδόν ανυπέβλητες τεχνικές δυσκολίες. Γιατί χρειάζονται «δαιμόνιες» ικανότητες για να περάσεις «σώος και αβλαβής» από την κόλαση των δοκιμασιών.

Ο Β. Τσαμπρόπουλος τις πέρασε με μπρίο. Αλλά ο ολοκληρωμένος καλλιτέχνης δεν πρέπει μόνο να καταπλήττει! Πρέπει και να συγκινεί... Έτσι, ο πιανίστας, φανερά συγκεντρωμένος γύρω στην τεχνική τελειότητα, άφησε πολλές απαιτήσεις ανεκπλήρωτες, που έχει ο Μπετόβεν για τις «Εξι μπαγκατέλες» του κι ο Σούμαν για τους «Χορούς των ακολούθων του Δαβίδ» του...